

عنوان مقاله:

داستان گویی، روشی نوین برای توانمندسازی مادران در زمینه پیشگیری از حوادث کودکان

محل انتشار:

مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی بیرجند، دوره 26، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

زهرا وحدانی نیا - *Social determinants of health research center, Birjand University of Medical Sciences, Birjand, Iran*

مریم نخعی - *Department of Nursing, Faculty of Nursing and Midwifery, Birjand University of Medical Sciences, Birjand, Iran*

غلامرضا شریف زاده - *Social determinants of health research center, Birjand University of Medical Sciences, Birjand, Iran*

احمد نصیری - *Department of Nursing, Faculty of Nursing and Midwifery, Birjand University of Medical Sciences, Birjand, Iran*

بی بی فاطمه باقرنژاد حصاری - *Social determinants of health research center, Birjand University of Medical Sciences, Birjand, Iran*

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: کودکان به دلیل ویژگی های فیزیولوژیکی و رفتاری خاص، بیش از سایرین در معرض حوادث بوده و نیازمند مراقبت از سوی یک فرد بالغ هستند؛ بنابراین مطالعه حاضر با هدف بررسی تاثیر آموزش به دو روش داستان گویی و خودآموز بر توانمندی مادران در زمینه پیشگیری از حوادث کودکان صورت پذیرفته است. روش تحقیق: پژوهش حاضر یک مطالعه کارآزمایی میدانی تصادفی شده است که بر روی ۶۰ مادر دارای کودک ۱ تا ۵۹ ماهه اجرا گردید. ابزار پژوهش یک پرسشنامه محقق ساخته است که روایی و پایایی آن به اثبات رسیده است. جلسات آموزشی در قالب ۲۴ جلسه آموزش اصول پیشگیری از حوادث شایع استان، به دو روش داستان گویی و خودآموز اجرا شد. تجزیه و تحلیل داده ها به وسیله آزمون های آماری کای اسکوتر، فیشر، تی تست مستقل، تعقیبی بن فرونی و آزمون آنالیز واریانس تکرار شده در سطح $\alpha=0/05$ صورت پذیرفت. یافته ها: هر دو روش آموزشی، نمره توانمندی مادران را نسبت به قبل به صورت معنی داری ارتقا داد ($P<0/001$). در مقایسه دو روش، اگر چه میانگین تغییرات نمره توانمندی، قبل و بلافاصله پس از مداخله تفاوت معنی داری نداشت، اما میانگین تغییرات نمره سه ماه بعد نسبت به قبل و بلافاصله بعد از آن تفاوت آماری معنی داری را نشان داد و داستان گویی توانست اثربخشی بیشتری بر ارتقای توانمندی مادران سه ماه پس از مداخله نسبت به قبل ($P=0/02$) و بلافاصله بعد از آن ($P=0/04$) داشته باشد. نتیجه گیری: آموزش به هر دو روش می تواند منجر به توانمندی مادران گردد؛ ولی با توجه به کاهش نمره توانمندی پس از سه ماه در گروه خودآموز، داستان گویی روش موثرتری در مادران است.

کلمات کلیدی:

Storytelling, Self-Learning, Childhood Accidents, داستان گویی، خودآموز، حوادث کودکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1783344>

